

rok považovati právně mylným. Avšak, i kdyby tu byly veškeré pro objektivní skutkovou podstatu Šu 312 tr. zák. vyhledávané předpoklady, nelze dále pominouti, že se po subjektivní stránce vyhledává, že pachatel věděl, že má co dělati s veřejnou stráží, konající svou službu. I tu vytýká stěžovatel právem rozsudku naprostý nedostatek potřebných zjištění, jichž bylo v souzeném případě tím více zapotřebí, ježto stěžovatel, jak ze zodpovídání jeho vychází na jevo, K-ého prý pokládal za osobu v soukromých službách jeho manželky stojící a jejími soukromými příkazy se řídící. Bylo proto za podmínek Šu 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již v neveřejném zasedání zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek v jeho odsuzující části zrušiti jako zmatečný a ježto se, jak shora naznačeno, pro nedostatek potřebných zjištění bez nového hlavního přelíčení nelze obejít, vrátiti věc do první stolice, by ji a to, ježto tu jde pouze o přestupek, nyní okresní soud znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2337.

Zlý úmysl u krádeže musí se vztahovati ku všem složkám, zakládajícím skutkovou povahu krádeže in objecto; musí obsahovati též vědomí pachatelovo, že odnímá z držení třetí osoby věc cizí.

Chybí-li zlodějský úmysl u jednoho ze dvou spoluzlodějů, nemůže se jednati o krádež ve společnosti (§ 174 II a) tr. zák.) ani u toho, který má onen úmysl.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1926, Zm II 128/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Jana P-y do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 16. ledna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák. a Rosalie K-ová zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně Jana P-y k jeho zmateční stížnosti a ohledně Rosalie K-ové podle Šu 290 tr. ř., pokud táž byla uznána vinnou zločinem krádeže, avšak jen ohledně kvalifikace podle Šu 174 II a) tr. zák. jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Obžalovaný Jan P. hájil se tím, že gramofon s deskami odnesl k své rodině, jsa přesvědčen, že P-ý je jeho matce Rosalii K-ové daroval, Rosalie K-ová pak rovněž tvrdila, že P-ý ji gramofon a opakovací hodiny daroval. Nalézací soud zjistil sice, že P-ý K-ové tyto věci nedaroval, nezjistil však, že P. věděl o tom, že P-ý jeho matce tyto věci nedaroval. Zmateční stížnost vytýká proto, uplatňujíc zmatek podle Šu 281 čís. 5 a 9 písm. a) tr. ř., že rozsudek nezjistil zlodějský úmysl stěžovatelův. Zmateční stížnost jest v právu. Zlý úmysl (u krádeže zlodějský

úmysl), musí se vztahovati ku všem složkám, zakládajícím skutkovou povahu krádeže in objecto, musí tudíž obsahovati též vědomí pachatelovo, že odnímá z držení třetí osoby věc cizí. Jestliže pachatel má za to, že ona třetí osoba se darováním neb jiným právním jednáním držení vzdala, nejedná v úmyslu zlodějském. Zjištění tohoto vědomí na straně P-ově bylo nutným vzhledem k obhajobě jeho a jeho matky a bylo proto vyhověti zmateční stížnosti P-ově ohledně zločinu krádeže. Ježto pak ku krádeži ve společnosti se vyžaduje, by všichni spoluzlodějové jednali ve společném zlodějském úmyslu a, kde ze dvou pachatelů jeden tohoto úmyslu nemá, nemůže se jednati o krádež ve společnosti ani u toho pachatele, který úmysl zlodějský má (rozh. 3567), prospívá opatření učiněné ohledně Jana P-y též Rosalii K-ové, pokud jde o kvalifikaci krádeže podle Šu 174 II a) tr. zák., i bylo proto též ohledně Rosalie K-ové rozsudek zrušiti podle Šu 290 tr. ř., pokud jde o tuto kvalifikaci.

Čís. 2338.

I v tvrzení nepravdivých okolností v civilním sporu lze spatřovati lstivé předstírání ve smyslu Šu 197 tr. zák., použil-li pachatel k jich doložení listiny, která mu nepatří (stvrzenky, vydané pro jiného).

(Rozh. ze dne 7. dubna 1926, Zm I 871/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 17. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197 a 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právnímu posouzení věci (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) nelze činiti důvodné výtky. Jest pravda, že v prostém tvrzení nepravdivých okolností v civilním sporu nelze ještě spatřovati lstivé předstírání. V souzeném případě se však obžalovaný neobmezil na pouhá, byť i vědomě nepravdivá tvrzení, nýbrž použil k doložení jich listiny, která mu nepatřila, předloživ soudu stvrzenku o výplatě 2.000 žalobci Aloisu M-ovi, ačkoliv dobře věděl, že stvrzenka ta byla vydána Aloisem M-em pro Augustina M-a. V tomto jednání dlužno spatřovati lstivé, k oklamání druhého směřující jednání a, poněvadž obžalovaný postupoval při tom podle zjištění rozsudku v úmyslu podvodném, jednak, by poškodil správu státu při výkonu spravedlnosti, jednak, by Aloisu M-ovi způsobil škodu 200 Kč převyšující, je dána nepochybně skutková podstata podvodu. Namítá-li stížnost, že stvrzenka ani v nynější své podobě není způsobilá oklamati ani soud ani odpůrce, dlužno na to odvětit, že za nezpůsobilý prostředek při spáchání podvodu lze uznati pouze takový, jímž zamýšlený omyl nikdy za žádných okolností nemůže býti vyvolán, což o stvrzence, o níž jde, tvrditi nelze, zvláště když k plnému usvědčení obžalovaného bylo nutno prováděti různé důkazy. Odsuzující výrok odpovídá proto stavu věci i zákonu.